

meester Vierhout en later onderwijzer geworden bij meester Ukkerman — los te komen, was het noodzakelijk dat hij de bevoegdheid verkreeg tot het geven van teekenles, wat het meest bij zijn eigen neiging aansloot.

Door den bekenden schilder H. A. C. Dekker, die ook teekenonderwijzer was aan lagere scholen te Amsterdam en later o.a. aan de kweekschool voor onderwijzers te Haarlem, werd hem in deze de meer praktische weg gewezen.

Intusschen was hij door bemiddeling van den architect Gosschalk in connectie gekomen met Ph. J. H. Cuypers, die in de „bouwhutten” voor het in aanbouw zijnde Rijksmuseum een soort voorbereidingschool had gevormd, waaruit later de Quellinusschool zou groeien.

Dáár heeft Wierink hard gewerkt in het vak dat hem lief was en zijn ambachtskennis opgedaan, om er later les in te kunnen geven, en nadat onder directoraat van Collinet de Quellinusschool gesticht werd, ging Wierink mede naar deze nieuwe kunstinrichting, waar hij een der beste leerkrachten werd. Toen echter door het bedanken van Dekker aan de kweekschool te Amsterdam de betrekking van leeraar in teekenen aldaar vaceerde, in 1881 als ik mij niet vergis, kwam Wierink in zijn plaats, en d e z e benoeming, meer dan eenige andere, heeft voor hem en voor het onderwijs een vrij groote beteekenis gehad.

Waar vroeger het teekenonderwijs — ook op de lagere en middelbare school — werd opgedragen aan den eersten den besten kunstschilder dien men krijgen kon, en die, hoewel zelf wellicht over eenige gave beschikende, daardoor nog niet altijd les kon geven, kreeg men in Wierink juist het omgekeerde, n.l. een onderwijsman, die ook goed en graag teekende.

Hij w a s paedagoog, en heeft dit later ook bewezen door zijn uitgaven, die de veelzeggende titels dragen o.a. van „Geen dag zonder lijn”, „Terug naar de natuur”, maar hij voelde tevens zooveel voor zijn vak dat hij de leerlingen wist te overtuigen van de noodzakelijkheid zijner voorschriften.

En hij teekende niet alleen met hen, maar hij bracht ze ook naar het Museum en naar het Paleis op den Dam. Hij gaf hun praktische kunstgeschiedenis in de Oude Kerk, kortom hij was op de school het artistieke element, dat zeer veel bijdroeg tot de vorming in die richting der aanstaande onderwijzers.

In dien zelfden tijd ongeveer gaf hij ook les op de Tuinbouw-school Linnaeus en, tot verbazing van anderen, liet hij de tuinjongens direct bloemen en planten teekenen: „Terug naar de natuur,” was de leuze, geen plaatjes naprutsen, geen ijzerdraad en blokmodellen, maar d e n a t u u r.

De kweekschool bracht hem in aanraking met Dr. C. Kerbert, den directeur van Artis, die daar ook les gaf, en nu trok Wierink daags ieder vrij uur naar Artis en 's avonds naar de academie, waar hij in Allebé een belangstellend docent vond.